

Dunántúli Harangszó

A NYUGATI (DUNÁNTÚLI) EVANGÉLIKUS EGYHÁZKERÜLET LAPJA

2014. NYÁR

Szerkesztői sorok

Nyár. A pihenés, a feltöltődés ideje. A gyerekek várják, hogy vége legyen az iskolaidőnek. A felnőttek pedig már tervezgetik szabadságuk lehetőségét.

Nyár. Az egyházi esztendőben a sokak szerint – kimondva, kimondatlanul – ünneptelen félév. Vége a „nagyünnepeknek”. A Pünkösöd utáni Szentháromság vasárnapját már nem is ünnepeljük megfelelő módon. Pedig ekkor lesz teljessé évről évre Isten üdvtervének számunkra felfogható része.

A pünkösdi lendületnek ebben az időszakban kellene testet öltenie. Pont most lenne lehetőségünk megtölteni a templomokat, kiélni az Ige utáni vágyakozásunkat, és a misszió környezetünkben kisugárzó valóságát. A Szentlélek indít, és mi éppen most kezdünk lazítani. Menjetek! – mondja Jézus. Ébredj! Indulj! – lendít meg a Szentlélek.

Ehhez a lendülethez szeretnénk segítséget, olvasnivalót nyújtani igével és igehirdetéssel, múltunkat előhozó cikkel, a kerület és egyházmegyéink életjeleinek híreivel, a jövőt nevelő óvodák bemutatkozásával és szolgálattevők megszólaltatásával, róluk való megemlékezéssel.

Adja Isten, hogy igazi feltöltőkező időszak következzen életünkben, amelyből a szeptemberi találkozáskor egymásnak át tudunk adni morzsákat, illetve elsegítenek a NAGY TALÁLKOZÁSIG!

Boldog nyarat kívánunk!

Koczor György
szerkesztő

Ahonnan szárnyra kelhetünk

Nem hiszem, hogy a varjú a madarak toplistáján valaha is előkelő helyet kapott volna. Szépsége nem ad esztétikai élményt, hangja pedig szépnek és dallamosnak aligha nevezhető. Van azonban egy különleges tulajdonsága: az egyik legintelligensebb madár a földön. Azt is mondják a madarak szakértői, hogy a varjak életük során sokat tapasztalva egyre bölcsébbé lesznek. Úgy, amint mi, emberek is életutunkon

az időkben előre haladva egyre tapasztaltabbá és bölcsébbé válunk.

A Dunántúli Harangszó nyári számának címlapképén egy varjú pihen, az egyik dél-észtszági ortodox templom csúcsát díszítő kereszten. A balti államok huszadik századi történelmének viharos és véres fordulóit mi csak a történelemkönyvből ismerjük. Ezeknek az eseményeknek azonban tanúja volt ez a kereszt, melyet ez a madár pihenőhelyül választott, amikor csőrében a fészéképítő hozzávalókkal egy szusszanásnyi időre megpihent a kereszt

szárán. A kereszt stabilan állt évtizedek politikai viharainak szelében.

Egyre többet hallunk arról, hogy az Egyháznak ki kell lépnie az emberek közé, a gyülekezeteknek nem szabad „sekrestye-keresztységbe” zárkózniuk. Ez a gondolat igaz, megszívlelendő és követendő. De csak akkor vezet ez az út helyes irányban, ha mindezt megelőzi egy legalább ennyire fontos lépés, amelyről mintha megfélekednénk. Ez a lépés pedig nem az állandó kifelé mutató tevékenység irányában, hanem a lelki megpihenés helyéhez vezet. Nem a semmittevés helye ez, hanem a Krisztussal eltöltött áldott és tartalmas idő, amikor sokat megélt, jót-rosszat megtapasztalt gyermekeit maga a Föltámadott táplálja, erősíti igéjével, testével és vérével az úrvacsorában, az egyház közösségében.

A kereszt az a stabil hely, ahová ez a varjú is rendszeresen visszatérhet megpihenni, erőt gyűjteni. Mennyivel inkább igaz ez ránk, emberekre nézve, hiszen Isten teremtett világában nemcsak az egek hirdetik Isten dicsőségét (Zsolt 19,1), hanem olykor még kevésre tartott teremtményei is Reá mutatnak. A gyónási liturgiát bevezető egyik imádságunk így hangzik: „Urunk, Megváltónk! Bűnökkel és gondokkal terheltén, külső és belső feszültségektől megfáradva járunk hozzád. Örömmel és hálával fogadjuk hívásodat: megnyugvást keresünk nálad.”

A Krisztussal eltöltött szent idő után pedig szárnyra kelünk – ha nem is mindig úgy, mint a sasok, de legalább úgy, mint a varjak.

Kovács László
lelkész

Amíg Apollós Korinthusban volt, Pál végigjárva a felső vidékeket, elérkezett Efezusba. Mikor ott néhány tanítványra talált, így szólt hozzájuk: „Kaptatok-e Szentlelket, amikor hívőkké lettetek?” Ők így feleltek: „Hiszen még azt sem hallottuk, hogy van Szentlélek.” Ezután megkérdezte tőlük: „Akkor hogyan keresztelkedtetek meg?” „A János keresztségével” - válaszolták ezek. Pál ekkor így szólt: „János, amikor keresztelt, megtérést követelt, de azt mondta a népnek, hogy abban higgyenek, aki utána jön, azaz Jézusban.” Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére. És amikor Pál rájuk tette a kezét, leszállt rájuk a Szentlélek, úgymint különböző nyelveken szóltak, és prófétáltak. Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

(ApCsel 19,1-7)

Pünkösdi igazi ünneplése ott kezdődik, amikor szomorkodva látjuk, hogy szűkölködünk a Szentlélek nélkül. De úgy folytatódik ünneplésünk, ha vágyakozunk utána. Hogyan kaphatok én is Szentlelket? Nem élhetek nélküle. Az életem és üdvösségem függ ettől!

Akkor adta Isten a Lelket az efézusbelieknek, amikor Jézus Krisztusról hallottak. Ott nyerjük el a Lelket, ahol Krisztusról hallunk. Amíg Krisztus nélkül közeledünk Istenhez, csak haragjával találkozunk, és nem lehet a Lélek a miénk. Krisztus nélkül nincs Szentlélek. Ott csak a halál és kárhozat van. Krisztus hozza a Lelket. Mert a Szentlélek nem tőlünk és nem belőlünk való. Nem szabad összetévesztenünk lelkünk mélységével. Csak kívülről és felülről jöhet hozzánk a Szentlélek, akkor, amikor a Krisztusról bizonyosságot tesznek. Krisztus hozza magával a Lelket és viszont, ez a Szentlélek teszi Krisztust jelenvalóvá, közeli, élő valósággá.

Azért olyan fontos a Krisztusról szóló prédikáció! Azért áll az egyházi élet és az istentisztelet középpontjában. Itt kaphatjuk a Lélek ajándékát. Ahol az emberek figyelnek az evangéliumra és megindulnak Krisztus keresésére, ott a Szentlélek működik. Erről szól a pünkösdi történet is. Amikor Péter apostol nagy bátorsággal hirdeti a Krisztust, akkor száll a Szentlélek a sokaságra, és lesz belőlük gyülekezet.

A Krisztusról szóló bizonyágtevés mellett van egy másik előfeltétele a Szentlélek eljövetelének. Isten csak az egyházban adja a Lelket. Rendszerint bizonyos cselekményekhez köti. Az efézusbeliek megkeresztelkednek az Úr Jézus nevére, az apostol rájuk veti kezét, akkor ismétlődik meg számukra a csoda: kiárad rájuk is a Szentlélek.

Isten rendesen így szokott cselekedni: nem láthatatlanul, nem észrevétlenül. Nem a lélek csendjében, hanem mindig látható, külső, érzéki jelek és cselekmények mögé rejtőzve. Ezek a jelek felhívják figyelmünket. Itten legyünk résen, mert ezen a helyen Istennel találkozhatunk. Itten végbe mehet az ígért, és megtörténhet a Szentlélek elnyerésének csodája. Ezért kell minden igehirdetésnél, mindenkor, amikor keresztelnek valakit, vagy amikor úrvacsorához járulunk, kiáltoznunk Istenhez, hogy fordítsa hozzánk is kegyelmét. Akkor többé nemcsak hallunk pünkösdről, hanem velünk is megtörténik.

Meg kell azonban tanulnunk a Szentlélek jelenlétének jeleit is. Isten nem hagy minket bizonytalanságban. Amikor a Szentlélek működik, bizonyosak lehetünk felőle. A legelső ismertető jel az, hogy nyomába mély és igaz bűnbánat támad. Ahol ez nem következik be, ott nincs Szentlélek. Ahol könnyen veszik a bűnt, ott még nem vettek Lelket. Nem is lehet ez másként, hiszen bűnösségünk olyan rejtett és látásunk annyira meggyöngyölt, hogy magunktól képtelenek vagyunk meglátni megromlásunk feneketlen mélységét. Csak ha a Szentlélek kezdi nyitogatni vakai szemünket, akkor kezdjük megdöbbenve látni, hogy milyen ellenségei vagyunk Istennek.

Mi mindig egyes botlásokat, tévedéseket, kisebb-nagyobb gyarlóságokat látunk csak, de az, hogy mi teljesen, mindenestül bűnösök vagyunk, nem fér a fejünkbe. Mindig találunk magunkban mindenféle jót, mentséget. Isten azonban nem a mi mérlegünket használja. Isten előtt kiderül, vajon magunknak éltünk-e, szolgáltunk-e? Ha magunk körül forgott életünk, hiába tartottuk magunkat jóra való, becsületes embereknek – elveszett és elkárhozott emberek vagyunk. Csak ha megtagadjuk és elveszítjük magunkat; ha meghalunk magunk számára; ha teljesen Istennek élünk és szolgálunk, akkor tekint minket igaznak. Magunktól erre sohasem jöhetünk rá, csak ha a Szentlélek a fejünkre olvassa Isten ítéletét: mindnyájan vétkeztek. Nincsen csak egy igaz is. Nincs különbség.

Az a Szentlélek műve, hogy szorongatja lelkiismeretünket, összetöri biztonságunkat, eltölti szívünket gyöttréssel, remegéssel: jaj, mi lesz velem! Kétségbe ejt magunk fölött. Az Isten szerint való szomorúság mellett másik ismertető jele a Szentlélek munkájának az, hogy bizonyossá tesz bűneink bocsánata felől. Amikor az élet magaslatairól, ahová képzeljük magunkat, letaszít a szakadékba, ahol összetörten fekszünk, ugyanakkor fel is emel. Amikor ráriaszt életünk veszedelmére, egyszersmind el is vezet minket a Szabadítóhoz. Lerántja álarcunkat és ránk bizonyítja elvetemültségünket, de ugyanakkor Isten gyermekévé tesz.

A Szentlélek folyton-folyvást munkában van. Addig ostromol minket, amíg csak erőt nem vett rajtunk és le nem győz. De nemcsak egyszer jön hozzánk, hanem mindig újra hirdeti nekünk a felmentő végzést. Nem elég, ha egyszer hallottuk és vettük ezt a munkáját. Minden áldott nap szükségünk van erre, akár egy falat kenyérre.

(Részlet Urbán Ernő 1937. Pünkösdjén Uraiújfaluban elhangzott igehirdetéséből)

Aki az Atyától és a Fiútól származik...

A Szentléleknek sok jelzője, sőt sok neve van. Nem véletlenül. Valószínűleg azért (is), mert megfoghatatlan, megragadhatatlan, gazdagsága minden részlete megismerhetetlen, bölcsessége felfoghatatlan, munkája csak csodálattal említhető.

Az Atyának és Fiúnak lelkét megkaphatjuk, csak kérnünk kell. Megkaphatjuk, de rabul nem ejthetjük. Nem lehet úgy a miénk, hogy rendelkezünk felette. De úgy a miénk lehet, hogy jelenlétét, aktivitását, áldását élvezhetjük.

Sokféle módon tanúskodik róla a Szentírás.

Az Ószövetség első lapján, az egyik tereméstörténet tanúsága szerint Isten Lelke lebegett a vizek felett. Történetek, költemények sora beszél a Lélek jelenlétéről, munkájáról abban az értelemben, ahogy azután a zsoltáros összefoglalja: „*Ha kiárasztod lelkedet, új teremtmények keletkeznek (új élet támad,) és megújítod a termőföld felszínét*” (Zsolt 104,30). A próféták pedig látomások és ígéretek műfajában egyaránt megszólaltatják az evangéliumot: Isten kitölti Lelkét, sőt új lelket ad az embernek. Gondolhatunk itt a csodálatos feltámasztási jelenetre, ahol a csontoknak kell prédikálnia Ezékielnek, és ott hangzik a mondat: „*Én lelket adok belétek és életre fogtok kelni*” (Ez 37,5), vagy az életváltozásról szóló mondat: „*Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek*” (Ez 36,27). Az Újszövetség nem csak visszhangozza ezeket a próféciákat, hanem be is mutatja, hogyan valósult meg minden. A Lélek döntően jelen van Jézus földi életében, s mikor megszólal, árad az Isten lelke.

„*A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet*” (Jn 6,63).

S miután a jézusi búcsúbeszédében megígért lélek az első Pünkösdkor várhatóan és mégis váratlanul megérkezett, megváltoztatott mindent és mindenkit, aki a közelébe került. Nem véletlen, hogy az apostoli levelek gazdag példát mutatnak a Lélek munkálkodására, s bőven intenek arra,

hogy a tanítványok Lélek-vezérelte életet éljenek.

Számtalan néven szólították imádkozók.

Az egyház neves és névtelen imádkozói, akik a Lélek által kerültek és éltek párbeszédbe az Istennel – átélve a Szentlélek mindig friss jelenlétét és lendületét – számtalan módon szólították.

Tették ezt bibliai példák nyomán, tették ezt egymás hitét és hittapasztalatát megismerve, tették ezt rácsodálkozó szemekkel és szavakkal, s amikor már követni és felfogni sem tudták a Lélek munkáját, akkor átérték Pál apostollal együtt, hogy „*maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal*” (Róm 8,26).

Jelzők egész sorával illetve éneklő egyház.

Ez különleges kincsünk. Érdemes végigbongészni, végigolvasni, majd végigénekelni együttönkben a pünkösdi Lélek-hívó, Lelket áldó énekeinket. Hogyan is nevezzük és jellemezzük énekeinkben Őt, a Szentháromság harmadik személyét? Isteni erő, szentségnek új világa, vigasztalónk, megoltalmazónk, ajándéka a legfőbbnek, legdrágább ajándék, gyógyító, drága kenet, a jó teljessége, Isten ujjja, erősségünk, égi fényünk, Világosság, Szeretet, kedves vendég, lelkünk vigassága, szívünknek bátorsága, igazságnak mestere, bölcsességnek kútfeje, egeknek fénye, legnagyobb öröm, erős váram, biztatóm, vezérem, öröm Lelke, égi szent láng, hű támasz, lelkünk újjáteremtője, gyámolítónk... Ezek pedig nem csak időszakos énekeink, amiket egy napon éneklünk és 364 napon keresztül félreteszünk. Az egyház ősi szokás szerint minden istentiszteleten énekelt Szentlélek-hívó éneket. Hiszen nemcsak valljuk, hanem tapasztaljuk is a csodát: a hitvallásban Isten emberré lételevel kapcsolatban együtt mondjuk: fogantatott Szentlélektől; az úrvacsora „kánonjában” azért imádkozunk, hogy „küldd el Szentlelkedet, hogy Krisztus teste legyen kenyérünké

ebben a kenyérben és vére legyen italunkká ebben a borban...” A testet öltetés csodája, azaz a krisztusi valóságos jelenlét titka nem az emberi mozdulatokban, tettekben, szertartásban van, hanem a Szentlélek munkájában.

Jézus ugyan beszél az újjászületés kapcsán Nikodémusnak a Lélek megfoghatatlanságáról, amikor a szélhez hasonlítja – „*A szél arra fúj, amerre akar; hallod zúgását, de nem tudod, honnan jön és hova megy, így van mindenki, aki a Lélektől született*” (Jn3,8),

de beszél arról is, hogy ezt a legdrágább ajándékot mindenkinek megadja, aki kéri. A csodálatos, de éles és kemény példázatában (Lukács feljegyzése szerint) arról szól, ha mi „*gonosz létünkre tudunk jót adni gyermekeinknek, akkor mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle*” (Lk 11,13).

Ezért hát nem a pünkösdi kampány feladata, hanem naponkénti lehetőségünk és kötelességünk kérni az Istent, hogy az élet Lelkét küldje. Mert nélküle mindenünk odavész. De vele miénk minden! Jöjj, teremő Szentlélek!

Dr. Hafenscher Károly

A reformáció az Alsó-Dunántúlon

„A reformáció kezdő évszámaként 1517-et szokás megjelölni, ekkor jelent meg Luther Márton 95 tétele, ami néhány hónap alatt nagy hatást váltott ki a Német-római Birodalomban. Ennek az eseménynek az ötszázadik [az elírás helyesbítve] évfordulójára készülünk, amelynek keretében a Dunántúli Harangszó hasábjain is több cikkben szeretnénk foglalkozni a reformáció történetével, elsősorban annak dunántúli megjelenésével.”

Így kezdődött a dunántúli reformáció történetének első cikke a Dunántúli Harangszóban. A cikk a soproni kezdetekről szólt helyesen. És ekkor kaptam a felkérést: szülessen pár sor a Dunántúl egy másik részének reformációjáról, Tolna-Baranyáról, Sztárai Mihályról is. Mert a reformáció hazai kezdetében ő kikerülhetetlen, a történet a soproni első nyomok és a soproni gyülekezet megszerveződése közé (1521-1565) esik.

Sokáig úgy tartották, hogy Sztárai Mihály ferencrendi szerzetes volt, Sárospatakon és környékén élt. Ezek szerint római katolikusnak született volna, és később tért át (Mohács után?) az evangéliumi hitre. Ez az elgondolás azonban megdőlt, és maga Sztárai cáfolja meg írásában, amikor ezt írja Perényi Péter koronaőr fiának török fogságból kiszabadulása (1541) alkalmából: „akinek kiszabadulása után nevelője lettem, amikor én siklósi iskolamester voltam”. Ez az első „nyom” életéből. Minden bizonnyal a nem sokkal messzebbi dunántú-

li Sztára településen született, de nem tudjuk, mikor. Ezután a kiszabadult fiút elkísérte a páduai egyetemre (1543/44), ahol ő is tanult (valószínűleg itt fogadta el az evangéliumi hitet), de ott már megfogalmazódott benne hivatása: „Ha... az általam magyar nyelvre fordított vasárnapi evangéliumok és levelek ki lesznek nyomtatva... elviszem ezeket a szegény magyarok közé, akiket, jaj, már teljesen leigáztak a kegyetlen törökök...”. Ezek szerint páduai tanulmányútja alkalmából fogalmazódott meg benne a hivatás: evangéliumot a török által meghódított magyaroknak!

Ezért írhatja később (1551) egy barátjának: „Hét éve elmúlt már, hogy én Isten legjobb akaratából a török uralma alatt álló Baranyában — elsőként és egyedülként — Laskó városában, amely Eszéktől egy magyar mérföldnyire van, a kereszt igéjét hirdetni kezdtem.” A régi emlékezők szerint a laskói temp-

lomdombon délutánonként elővette hegedűjét, zsoltárokat énekelt, majd prédikálni kezdett. Nagyszerű evangélizációs alkalmak lehettek ezek. S közben bejárta a vidéket is, mert előző levelében így folytatja: „hét év alatt 120 gyülekezetet

alapítottam, de nem én, hanem Isten kegyelme”. 7 év alatt 120 gyülekezet született! Név soruk is megvan. Hihetetlen gyümölcs. S így lett Sztárai Mihály, az „iskolamester” lassan lelkész, majd ennek a területnek megválasztott püspöke is (1551). Dokumentum őrzi aláírását: „Michael Starinus episcopus” – Sztárai Mihály püspök. De nemcsak ez a dokumentum, hanem sok más is bizonyítja püspökségét. Iskolát is fejlesztett Tolnán, ahol lelkészjelölteket képzett, sőt fel is szentelte őket, megvan a lelkésszentelés liturgiája is. De sok más könyvet is írt, amelyeket itt nincs idő részletezni. Ő írta az első magyar nyelvű drámákat is: Az igaz papság témáiról. Gyümölcsöző életet élt első „dunántúli püspökünk”.

De élete kemény kereszthordozás is volt. Keserűen hagyta el „a maga Baranyáját”, amikor a reformáció második ága terjedt győzelmesen. Életállomásai: Gyula, Sárospatak, Pápa voltak. Sopronba még meghívták lelkésznek, de ez már nem valósult meg. Pápán fejezte be életét 1575-ben, ahol Huszár Gál reformátorral szolgáltak együtt.

A győri püspöki hivatalban van egy tábla dunántúli püspökeinkről. A sort Sztárai Mihály kezdi.

Méltó, hogy ebben a sorozatban is megemlékezzünk róla, és hálát adjunk reformatori, püspöki szolgálataért a mai Dunántúli Kerületben is.

Keveházi László

Isten titkainak sáfárai

Közel száz fő részvételével zajlott a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület gyülekezeti elnökségeinek találkozója 2014. március 21-22-én, a révfülöpi evangélikus oktatási központban. A megjelent lelkészek, felügyelők és más tisztségviselők az aktuális problémákról és feladatokról cseréltek eszmét. A konferencia mottójául a szervezők a következő igét választották: „mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai” (1Pt 4,10).

A találkozó nyitásaként pénteken este Tóth Károly takácsi lelkész adott elő az egyház közéleti felelősségéről. Ezután Szemerei János püspök tartott esti áhítatot, melyben hangsúlyozta: Isten titkainak sáfáraiként fontos megtanulnunk a világos ön- és egymásértékelést.

Szombat reggeli áhítatában Ribárszki Ákos pusztavámi lelkész arra biztatta a hallgatóságot, hogy ne rejtsek el a kincseket, amelyeket az Úrtól kaptak, hanem adják tovább.

A délelőtti során adódott lehetőség a legégetőbb közegyházi témákban való informálódásra és beszélgetésre. Muntag András a szolidaritási törvény lényegét és a támogatási rendszer kialakítását ismertette a jelenlévőkkel. Ezután Kodácsy-Simon Eszter a hitoktatási stratégiáról számolt be.

Ebéd után főrm következett, amelyen a kerület vezetői, Szemerei János püspök és Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő válaszoltak a felvetődő kérdésekre. A találkozót úrvacsorai istentisztelet zárta, Kiss Miklós győr-mosoni esperes igehirdetési szolgálatával.

Egyházkerületi közgyűlés Csákváron

Az egyházmegyei elnökségek tanácskozására, illetve a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület közgyűlésére került sor 2014. április 25-én, pénteken Csákváron.

A délelőtti megbeszélésen a hat dunántúli egyházmegye vezetői számoltak be aktuális örömeikről és gondjaikról. Ezt követte a délutáni gyűlés, amelyen a jelentések meghallgatása mellett elsősorban egyes gyülekezeti felújítási projektek támogatásáról hoztak döntést a szavazati jogú tagok.

Nyitó áhítatában Bencze András püspökhelyettes Jn 21,15-19 alapján arra hívta fel a jelenlévők figyelmét, hogy mennyire fontos a jézusi lelkület, amely nem sepi szőnyeg alá, de nem is hánytorgatja fel a vétkeket.

A beszámolók között elsőként Szemerei János püspök mondta el jelentését. Ezután a jelenlévők tájékoztatást hallhattak a Dunántúli

li Harangszó szerkesztőségének munkájáról, majd a kerületi missziói lelkész, a GAS-felelős és a kerületi ügyész elmúlt évi tevékenységéről. A sort Mészáros Tamás egyházkerületi felügyelő jelentése zárta.

A közgyűlési tagok ezek után a gyülekezetektől beérkezett támogatási kérelmekről döntöttek, megítélve az anyagi segítséget a Porrogszentkirályon, Nagysimonyiban, Nádason és Rábcakapiban zajló felújítási munkálatokhoz, valamint a fejér-komáromi egyházmegyei tábortalálkozó megszervezéséhez.

És ő adott... gondolatok az egyházkerület újjászületése kapcsán

Az Efezusi levélben Pál apostol a 68. zsoltárt Jézusra értve idézi: „Felment a magasságba, foglyokat vitt magával, ajándékot adott az embereknek”. Ezek az „ajándékok” pedig apostolok, próféták, evangélisták, vagy pásztorok és tanítók.

És Ő adott... Az egyházról gondoskodó Krisztus adott. Így tekintek az egyházkerületre és minden szolgájára: Krisztus adta őket. Mert egyháza javát munkálja, azért adott ajándékokat az Úr.

Egyházkerületünk újjászületéséért minden év február utolsó vasárnapján imádságban adnak hálát a gyülekezetek. Ehhez kapcsolódva idén a székesfehérvári gyülekezet hívta meg az egyházkerület népét hálaadó istentiszteletre. Amikor erre az ünnepre készültünk, négy ajándékot fogalmaztam meg a magam számára, amelyet a kerület újjászületése által adott Krisztus.

A legelső ajándék bizonyosan a legfontosabb is. A kerület újjászületése bátorítja hitünket, és meggyőzi szívünket arról, hogy Isten hűsége halottainkból is életre kelt. Isten hatalmasabb és irgalmasabb, mint a mi fantáziánk és a mi hitünk. Életre tud támasztani akkor is, amikor mi már mindent veszni látunk. Egyházkerületet éppúgy, mint személyes hitet, csalá-

dot. Életre támaszt az Úr halottainkból is, mert Ő erősebb a halálnál.

A másik ajándék a közelség. Gondolhatunk a földrajzi közelségre is – hiszen a győri székhellyel működő egyházkerület ténylegesen sokkal közelebb él a gyülekezetekhez, mint az egykori kétkerület egyházszervezet központjai. A földrajzi közelséggel együtt azonban a pásztorlás, az igével való vezetés is közelebb került a gyülekezetekhez.

A harmadik ajándék a püspökök közössége. Boleratzky Loránd egyházjogász professzor hangsúlyozta a kerületek számának meghatározása közben: Tres faciunt collegium – hárman alkotnak közösséget. A három egyházkerület lehetővé teszi a püspökök közösségét is. Óriási ajándék a közös gondolkodás, imádság, útkeresés lehetősége.

S végül a negyedik ajándék az aktív felelősség. Olyan egyházkerületben, amelyben valódi közösségben élhetnek az egyházmegyék, ahol a gyülekezetek megismerik egymást, ott felértékelődik mindenkinek az egyéni adottsága. Akkor tölti be az egyházkerület küldetését, ha mindegyikünk a maga adottságaival megajándékozza az egyházkerület közösségét. Nem önjelölt aktivistákat keresünk, hanem azokat, akik másokra és az egész egyházkerületre úgy tekintenek, mint Krisztus ajándékára, akiket azért adott az Úr, hogy felkészítsék a szenteket a szolgálat végzésére.

Bencze András evangélikus lelkész, püspökhelyettes

A lelkészi szolgálatról méltányosan

Az egyházkerület kibővített elnökségében történt munkamegosztás szerint az egyházkerület püspöke és felügyelője mellett periodikusan a püspökhelyettes és a másodfelügyelő is megosztja majd gondolatait a Dunántúli Harangszó tisztelt olvasóival.

Az egyházkerületi másodfelügyelőnek a közgyűléseken való közreműködésen és a felügyelő esetenkénti helyettesítésén kívül nincs más törvényben rögzített konkrét feladata. Önként vállalt feladatul a lelkészi szolgálat feltételeinek, és a lelkészek élet- és munkakörülményeinek nyomon követését és elemzését tűztem magam elé.

Azt tapasztalom, hogy a lelkészi tevékenység általában az ehhez kötődő sajnálatos negatív események, krízishelyzetek kapcsán kerül az egyházi közérdeklődés homlokterébe. De időnként egyházvezetői és gyülekezeti elégedetlenség hangjai is megszólalnak, sőt sértő általánosítások is történnek anélkül, hogy komolyan számba vennénk a lelkészi szolgálat feltételrendszerének reális alakulását, jellegének elmentmondásait, a lelkészekkel szemben támasztott társadalmi és gyülekezeti „elvárások” és a rájuk nehezedő terhek rendkívüli összetettségét, és ezek folyamatos növekedését.

Ezért ismétlődő megszólalásaimban a lelkészek védelmében is szeretném ezeket a kérdéseket körbejárni, és közös gondolkodásra készíteni a lelkész testvéreket és a Dunántúli Harangszó olvasóit egyaránt. Teszem ezt egyrészt távolabbi és tárgyilagos nézőpontból, mint az egyházkerület nem lelkészi tisztségviselője, és közelebbi – nem titkoltan elfogultságot sem nélkülöző – nézőpontból, hisz különös helyzetemnél fogva egész életemben lelkészcsaládban élve már négy lelkészi generáció tapasztalatainak megismerése alapján speciális látószögből is tudom a kérdéseket megközelíteni. Nem utolsósorban eredményeit a prevenció gyakorlásával elérő szakma képviselőjeként meggyőződésem, hogy a feszültségek és krízishelyzetek megelőzésének alapja csakis a jelen valóságával való őszinte szembenézés lehet.

Terveim szerint a következő témakörök átgondolása indokolt:

1. Gyülekezet: lelki közösség és jogi szervezet feszültségei
2. Törvények által leírt és a valóságban létező strukturális keretek
3. A lelkészek életfeltételei, munkaideje, munkarendje, szabadnapja, szabadsága stb.
4. Az aktuális kihívások: meddig terhelhető a lelkész (pályázatok, hitoktatás)?

Dr. Smidélisz László, egyházkerületi másodfelügyelő

Tordasi bemutatkozás

Süller Zsoltot, a Tordas-Gyúrói Evangélikus Gyülekezet lelkészét kérdeztem:

- Hogy érzitek magatokat a gyülekezetben?

Nyolc évvel ezelőtt érkezünk a gyülekezetbe a székesfehérvári segédlelkései évek után. Családilag is nagyon fontos és mozgalmas időszakot ölelnek fel az itt töltött évek. Három kisebbik lányunk már ide született. Sikerült otthonra találnunk a gyülekezetben és a faluban egyaránt.

A települések szempontjából is meghatározóak voltak ezek az évek, hiszen sok fiatal házaspár, kisgyermekes család keresett és talált otthont magának ezen a vidéken. (Budapest és Székesfehérvár is könnyen legyőzhető távolságon belül van.)

Énekkarunk 2009 januárjában alakult meg, gyülekezeti kamaraegyüttes is szolgál alkalmanként. Nyári gyerektáborunk vezetésében aktívan szerepet vállalnak a gyüle-

kezethez tartozó fiatal családok. Szülők szervezik, vezetik ebben az évben is az óvodások, kisiskolások táborát. A Szentendrei-szigeten tartott családok táborunk is már hagyományos nyári programnak tekinthető.

Év közben a hittanoktatás mellett Gyúron bibliaórát, Tordason olvasóköri alkalmakat tartunk.

Ezek a csoportok és a hozzájuk köthető események azok, amelyek számomra a legfontosabbak.

Nagyobb ünnepeink, különösebb alkalmaink közül ebből az időszakból ezeket emelném ki: rádiós istentisztelet (2009), egyházmegyei missziói nap, Nagy Gábor lelkésszé avatása, egyházmegyei énekkari találkozó.

Az építkezésekkel kapcsolatban jó reménységgel vagyok a folytatást, befejezést illetően, de még mindkét helyen van tennivalónk, mert nem lezárt pályázatokról van szó. Tordason a templom teljes külső felújítását végeztük el. Itt még folyamatban van a pályázat kiírója felé való elszámolás. Gyúron a parókia régi gazdasági épületrészét lebontottuk, és helyére gyülekezeti termet építettünk a hozzá kapcsolódó gyermekfoglalkoztatóval, valamint a régi épületrész vizesblokkját újítottuk fel. Itt a belső munkák és a tereprendezés van hátra, természetesen az adminisztratív feladatok mellett.

A jövőre nézve a meglévő alkalmak megtartása mellett szeretném, ha Martonvásáron rendszeres családi, gyülekezeti alkalmakat (bibliaórákat) tudnánk indítani. Az építkezések befejezésével az ifjúsági és a családlátogatási feladatokra szeretnék több energiát fordítani.

Súr új lelkésze

Nagy Gábor vagyok, evangélikus lelkész. 1985-ben születtem Székesfehérváron, és a Fejér megyei Tordas községben nevelkedtem szerető családi légkörben. 2004-ben jelentkeztem az Evangélikus Hittudományi Egyetemre, majd 5 év múlva, teológiai tanulmányaim végén hatodéves gyakornokként a Súr Evangélikus Gyülekezetbe kerültem, ahol otthonra találtam, és azóta is beosztott lelkészként végzem szolgálatomat, és készülünk a nyáron esedékes beiktatásomra. Házas vagyok, feleségem Nagy-Rumy Mariann zenész és zenetanár.

Mindig érdekes kérdés, hogy mi indít egy tizenéves fiatal a lelkései életpályára. Számomra egyértelmű, Istentől jövő hívás jelölte ki az utat. A középiskolai években már hívó emberként kerestem azt a hivatást, amit felnőttként örömmel végeznék, és kértem az Urat, hogy mutassa meg, hol szeretne látni. A következő időszakban aztán nyári táborok, új találkozások és számos apró élmény formálta meg bennem a gondolatot: mi lenne, ha lelkész lennék! Izgalommalelve kezdtem imádkozni: tényleg ezt akarod, Uram? Aztán pár hónapnyi imádságos várakozás után teljesen váratlanul jött az egyértelmű hívás az Igében: „Én, az ÚR, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet” (Ézs 42,6). Olyan tisztán és egyértelműen szóltak akkor hozzám ezek a szavak, hogy onnantól kezdve nem volt bennem semmi kétség a jövőm felől.

Isten kegyelme hordozott a Teológia évei alatt, és azóta is szüntelen a lelkései szolgálatban.

Fontos feladatnak látom mind a gyülekezetben, mind egyházunk egészében, hogy az embereket ne csupán Isten megismerésére vezessük el, hanem azon túl a Krisztusnak átadott, és az Ő uralma alatt lévő életre.

Összeállította:

Szarka Éva lelkész; istvan.szarka@lutheran.hu

„Uram, hogy lássak.” (Lk. 18, 41b)

A jerikói vak férfi szava - böjti meditációs élményeim egyike - visszhangzott bennem azon az estén, amikor az évenként ismétlődő Krisztus-drámát a Nemescsó–Meszlen–Acsád–Köszegdoroszlói Evangélikus Gyülekezetek fiataljai jelenítették meg. A társult egyházközségek ifjúsága idén passiójával a Győr-Mosoni Evangélikus Egyházmegye néhány gyülekezetében is vendégeskedett.

2014. április 13-án virágvasárnapkal vette kezdetét a passiókörút, melynek állomásai: Börcs, Ménfőcsanak, Tét, Mórchida, Kajárpec, Győrújbarát és Mosonmagyaróvár voltak. A négy Vas megyei gyülekezet közös ifjúsági körbe járó fiataljai nagyhét négy estéjén tették jelen idejüvé számunkra a keresztfá titkát. Hogy lássunk.

Szívvel-lélekkel szerepeltek mind a huszonhatan, hogy a kinyilatkoztatás világa és a mi világunk összeérhessenek, találkozhassanak egymással. Ahogy Jézus a jerikóival, a tanítványokkal, az asszonyokkal és a nyomorultakkal. A gyülekezet honlapján egyikőjük így ír erről: „Évről évre legfontosabb misszió a passió, mikor látjuk, Isten üzenetét átadni mily jó.”

Előadásukon meglátszott, hogy immár hatodik éve készítettek együtt passiójátékot. A Kalincsak lelkész házaspár vezette ifjúság minden tagja egyformán fontos szereplője a zenés passiónak. A lelkészekről, hat éves ikreikről és a hetedikes diákokon át a 26 éves könyvelőig mind egyenrangú tagjai ennek a kis közösségnek a darabban. Szereplői a nagy történetnek.

Köszönet illeti őket, hogy hiteles előadásukkal sokak számára emlékeztetéssé, láthatóvá tették nagyhét üzenetét! Jó érzés volt meglátni mindenén átütő összetartozásukat, jól szervezett szolgálatukat.

Szállásukról Rátz András egyházmegyei felügyelő közbenjárására a Győrújbaráti Önkormányzat gondoskodott, étkeztetésük pedig az egyházmegye és a gyülekezetek segítségével valósult meg. A Győr-Mosoni Egyházmegyén kívül Nemeskoltán, Bajánsenyén, Pápán, Köszegen és otthon, Nemescsóban örvendeztették meg szolgálatukkal a gyülekezetek tagjait.

(Képek a 12. oldalon.)

Takács Eszter

Püspöki haza-látogatás és költői délután

Március 30-án, böjt 4. vasárnapján D. Szevik Imre nyugalmazott püspök és Fenyvesi Felix Lajos költő személyében kedves vendégek érkeztek a lébényi gyülekezetbe. A délelőtti istentiszteleten a püspök Jn 6,48-59 alapján hirdette az ígét

szülővárosa gyülekezetének, amelyben arról szólt, hogy böjtben is van okunk az örömdézésre, mert Jézus, az élet kenyere mindig velünk van, vigasztal és táplál minket, ha kevesebb van a földi javakból; ha pedig több jut, akkor is ő adja a teljességet. Az úr-

vacsorában mindezt át is élhette a gyülekezet.

Az istentisztelet keretében Koháry Ferenc lelkész köszöntötte a püspököt a nem sokkal korábban betöltött 75. születésnapja alkalmából. Isten gazdag áldását kérte életére, családjára, jó egészséget kívánva most is végzett szolgálataihoz. A gyülekezet nevében Unger Melinda virágcsokorral köszöntötte a püspököt, aki elmondta, hogy mindig nagy örömmel jön haza és hálás Istennek a jó egészségért, amellyel szolgálhat. Ezután a püspökkel érkező költő mutatkozott be a gyülekezetnek.

A délután folyamán a Közösségi Ház nagytermében gyülekezett össze az érdeklődők népes serege, hogy megis-

merhesse Fenyvesi Felix Lajos költőt és írásait. A mintegy húsz kötetet magáénak mondható költőt mint régi jó barátját D. Szevik Imre püspök mutatta be a jelenlévőknek, és egyúttal néhány fogós kérdést is feltett neki.

Fenyvesi Felix Lajos lebilincselő módon beszélt életéről, szülővárosáról, Hódmezővásárhelyről, érzékletesen kibontva a hallgatóság előtt, hogy milyen nagy szerepe volt az ottani művészettel és becsületességgel átitatott környezetnek, hogy elindulhatott a versírás útján. A kezdeti négysorosok hozták meg neki az első elismerést Vas Istvántól, utána következett a mindent meghatározó ismeretség, majd barátság Weöres Sándorral, akit mesterének tekintett. Nagy megrendüléssel beszélt politikai okból üldözött, fiatalon elhunyt testvéréről, Fenyvesi László evangélikus lelkészről is.

A költő Egy régi templomra című kötetéből Steininger Adél tanárnő olvasott fel verseket.

A délután szeretetvendégséggel és e sorok írójának Jn 12,24 alapján a földbe esett búzaszem példázatáról tartott áhítatával zárult.

Utána még sokan kértek dedikációt a frissen vásárolt kötetekbe. Nagy gazdagodást jelentett ez a vasárnap mindenkinek, úgy lelkieken, mint szellemiekben.

Összeállította:

Koháry Ferenc; ferenc.kohary@lutheran.hu

Fürj és mannahullás Mernyén

2014. március 29-én immár harmadik alkalommal került megrendezésre a somogy-zalai egyházmegyei gyermeknap,

benne a hittanverseny megyei fordulójával. Idén a helyszínt a mernyei gyülekezet biztosította a helyi általános iskolában. Majd kétszáz gyermek gyűlt össze szüleivel együtt Nagyzánizsáról, Csurgóról, Balatonboglárról, Tabról, Kaposvárról és az ezen városokat környező falvakból – derült ki a bemutatkozás során. A közös éneklés után a megye ifjúsági lelkésze, Pongrácz Máté a kaposvári ifisekkel tartotta meg a kezdő áhítatot, melyben vicces formában jelenítették meg, hogyan adott az Úr fürjet és mannat Izraelnek a pusztai vándorlás során. Az égből potyogó madarak és táplálékok után kellő lelkesedéssel kezdtek neki a gyermekek a hittanversenynek, amellyel párhuzamosan kreatív foglalkozás kezdődött mindazok számára, akik a gyermeknapra érkeztek.

A hittanversenyen részt vevő több mint húsz csapat kitartó és fáradhatatlan munkájának meglett az eredménye: 1-2. osztályban a nagyzánizsaiak, a 3-4. osztályosok között az

ecsenyi-mernyei csapat, az 5-6. osztályosok között a tabiak, a 7-8.-as korcsoportban a kaposvári gyülekezet csapata bizonyult a legjobbnak.

A délután folyamán, a finom ebéd után lazításképpen lehetőség volt az iskola udvarán lovaglásra, csillámtetoválás készíttetésére, focizásra a lelkészekkel és teológusokkal, lovagi ruhák felpróbálására, illetve lovagi bemutató megtekintésére. A nap zárásaként a M.Is.K.a együttes mozgatta meg a gyermekeket, végül pedig az ecsenyi lelkész, Kőszeghy Raczko Zsuzsanna zárta az élményekben gazdag napot úti áldással.

Örüljete!

Evangelizációs sorozatot tartott a Kaposvári Evangélikus Egyházközség böjt első hetében. A sorozat kezdetén átadták a Kaposvári Evangélikus Egyházért díjat, melyet az idei évben Vönöczky Gábornak, a Kaposvári Kórus vezetőjének ítéltek oda. A hét további részében Pál apostol Filippibeliekhez írt levelével ismerkedhetett meg a gyülekezet. Zárásként a Keresők istentiszteletére került sor, ahol friss és lelkeket megérintő liturgikus formák tették színesebbé a szertartást. Lehetőség nyílt személyes áldásra, emlékkeresztésre, imádságírássra és gyertyagyújtásra is. Az igehirdetést Kőszeghy Miklós végezte. Az alkalom bensőséges hangulatát a kaposvári gyülekezet zenekara, a Lélekvár teremtette meg a tőlük megszokott igényességgel.

Az istentisztelet előtt kirakodóvásárra is sor került, ahol az újonnan alakult gyülekezeti nőgyűlés által készített portékákat lehetett megvásárolni. A befolyt összeg egy új ol-tárterítő vásárlását támogatta.

A hét zárásaként gyülekezeti délutánra került sor, ahol egy izgalmas előadás hangzott el „Növények a Bibliában” címmel. Végül a lelki töltekezés után a test is jól lakhatott, hisz rétes versennyel fejeződött be a programsorozat. A megmérettetésre több mint húszfajta rétes érkezett. A gyülekezeti tagokból választott zsűri döntése alapján Szolnoki Jánosné és Mati Attiláné rétese bizonyult a legfinomabbnak, ők evangélikus szakácskönyvet vehettek át jutalomként.

Örüljete, hívja fel a figyelmünket Pál apostol levelében. Fontos, hogy ez az egyszerű üzenet valóban hitünk és gyülekezeti életünk részévé is váljon.

Összeállította:

Pongrácz Máté; Mate.Pongracz@lutheran.hu

Evangélikus elemiből gyülekezeti központ

Evangélikus elemi iskolának épült, majd bíróságként működött az a több mint ezer négyzetméter alapterületű patinás épület, amelyet 2012 szeptemberében kapott vissza az egyházi kárpótlás részeként a Soproni Evangélikus Egyházközség. A jövőben a sok lehetőséggel bíró épület ad majd otthont az értékes történeti anyagot őrző levéltárnak és irattárnak, a gyűjteményi kiállításnak, egy az eddiginél nagyobb és igényesebb gyülekezeti teremnek, illetve a lelkészek számára méltóbb körülményeket biztosító hivatali helyiségeknek. Ehhez jelentős átalakításra van szükség, ami jelenleg is folyik, *dr. Gimesi Szabolcs* irányításával. A munkálatok során elvégzik az akadálymentesítést, ismét kibontják az időközben részekre osztott egykori dísztermet, liftet építenek be a lépcsőházba, és korszerűsítik a fűtési rendszert is. A munkálatokat részben finanszírozzák, de egyházi és pályázati segítséget is igénybe vesznek. A gyülekezet tervei szerint szeptemberben veszi birtokba az idén 130 éves épületét.

Gusztáv Adolf a határon

Gáncs Péter elnök-püspök igehirdetői szolgálatával, két-nyelvű istentisztelettel veszi kezdetét a Burgenlandi Evangélikus Egyházmegye Gusztáv Adolf-ünnepsége június 14-én a soproni evangélikus templomban. Az alkalom helyi szervezője, *Holger Manke* soproni lelkész elmondta: Burgenlandban már nagy hagyománya van a Gusztáv Adolf-napnak. 24 év után ismét Sopron ad helyet a rangos eseménynek, amelynek keretében a jelenlévők az 1989-es határnyitás-

ról is megemlékeznek. A környék evangélikusai egyébként rendszeresen ápolják egymással a testvéri kapcsolatot, így a határmenti együttműködés és a mostani közös ünnepség is természetes mindannyiuk számára. Így a soproniak komoly lelkesedéssel kapcsolódtak be az alkalom előkészítésébe és megszervezésébe, azzal a reménnyel, hogy a június 14-i egész napos rendezvény mind az osztrák, mind a magyar gyülekezetekben nagy érdeklődést kelt.

Horgonyt vet a kalózhajó

Júliusban ismét megrendezésre kerül a Soproni Evangélikus Egyházmegye által támogatott alkotótábor, amelyben az ősmagyarok, görögök, törökök, fáraók, huszárok, gladiátorok és cowboyok után most egy kalózhajó fog lehorgonyozni, hogy kalandos tengeri kincskeresésre hívja a gyermekeket. A tizenöt éve Rábcakapin működő tábor vezetője, *Horváth Anita* elmondta: fiatal önkéntesek maroknyi csapata teszi felejthetatlenné nyaranta a több mint száz gyermek táborozását. Miközben őrzik a környék hagyományait, tudományos ismereteket terjesztenek, és teszik mindezt a keresztény értékek szem előtt tartásával és átadásával. A mostani három turnus végén, július 26-án a 15. évforduló alkalmából a szervezők családi napra várják a jelenlegi és egykori táborozókat, vezetőket, szülőket és minden érdeklődőt, hogy együtt ünnepeljenek. A részletekről folyamatosan lehet informálódni a tábor honlapján:

www.alkototabor.hanita76.hu

Összeállította:
Tubán József;
tubanjozsi@freemail.hu

Konfirmandusokkal Balatonszárszón

Az idei böjti időszak harmadik hétvégéjén igazi „kerületi” eseménynek lehettünk résztvevői. A kőszegi és szombathelyi gyülekezet már évek óta közösen tölt el egy konfirmációra felkészítő hétvégét Balatonszárszón, tavaly már a nádasdi gyülekezet fiataljai is csatlakoztak, idén pedig a szomszédos egyházmegyéből a harkai fiatalokat is „befogadták”. Így lehettünk együtt a pénteki ebédnél az Oculi vasárnapján tartott istentisztelet ünnepléséig hetvennégyen.

Az egyházi esztendő húsvéti ünnepkörének eseményeit próbáltuk végigélni, beszélgetésekben feldolgozni, hogy jobban megértsük virágvasárnap, nagycsütörtök, nagypéntek és húsvét üzenetét. Sokat játszottunk, Jézus-filmekből néztünk részleteket, meglátogattuk a József Attila Múzeumot, és élveztük a közösség adta lehetőségeket a csodálatos balatoni környezetben.

A záró istentiszteleten pedig ofertóriumot hirdettünk az egyik harkai konfirmandus javára, aki most

még kerekesszékekben tölti életét, de remélhetőleg a nyári – Egyesült Államokban sorra kerülő – mozgásjavító műtét után megtanulhat járni. Az ő utazásának a költségeihez szerettünk volna hozzájárulni, és fiatalokhoz képest nagyon szép összeggel tudtuk támogatni Zsófit, aminek nemcsak ő, hanem édesanyja is nagyon örült. Hisszük, hogy az ilyen személyes kapcsolatok, és valódi segíteni akarás az, aminek minden irányban személyiségfejlesztő, közösségépítő és ezáltal hitébresztő hatása is lehet.

Összességében tartalmas volt megélni ezt a tanulással, vetélkedővel, énekléssel, kirándulással, áhítatokkal, új barátságokkal egybekötött csendeshétvégét a fiatalok körében, akik között nemcsak 7-8.-os diákok voltak, hanem már több éve konfirmált „ifisek” is, akik mind arról tettek tanúságot jelenlétükkel, hogy milyen jó a gyülekezet közösségében megmaradni. Ez az én személyes reményem a harkai fiatalokkal kapcsolatban is, hogy – a többi gyülekezet ifjúságához hasonlóan – együtt maradhatunk az idei pünkösdi ünnep után is.

Mesterházy Balázs

Kereszt-/kör- út

Beszámoló a 9. oldalon.

Összeállította: Kovács László;
laszlo.kovacs@lutheran.hu

Tamás-mise Malomsokon

Harmadik alkalommal szerveztek a malomsoki evangélikus gyülekezetben Tamás-misét, az idén böjtben. Noha a

gyülekezet saját alkalmaként tekint erre az eseményre, mégis – a Tamás-mise sajátosságaiból is fakadóan – minden évben több lelkész és gyülekezeti tag érkezik más településekről.

A helyiek mellett voltak Bobárról, Veszprémből, Nagycsádról, Marcaltőről, Ihászárról, Egyházaskeszőről, Takácsiból, Csikvándról és több más községből is résztvevők, szolgálattevők. A Tamás-misék megszokott rendjétől némiképp eltérően az orgona is megszólalt, így az ifjúsági énekek mellett evangélikus korálok is színesítették az alkalmat.

Az igehirdetésben a helyi lelkész a böjti öröm forrásáról beszélt, amely nem a földi dolgokon való mulandó, hanem Isten gyermekeinek megváltottságukból fakadó örök boldogsága. Az imádságjárás során a résztvevők keresztségre emlékeztető áldásban és személyes áldásban is részesülhettek, ki nem mondott kéréseik szimbólumaként gyertyát gyújthattak, valamint imádságírással is volt lehetőségük. Az istentisztelet úrvacsorai közösséggel zárult.

Bakonyiak hittanversenyen

Lelkésünk, Szakos Csaba legjobb bakonyszentlászlói, bakonytamási, sikatori és zirci tanítványai jutottak be a helyi megmérettetés után a Pápán megrendezett megyei hit-

tanversenyre. Rövid áhítat után átvonultunk a tantermekbe, hogy négy kategóriában összemérjék a tudásukat Veszprém megye legjobbjával. A négy kategóriából háromban a mi fiataljaink vihették el az első díjat. A nap hátralevő részét a pápai uszodában töltöttük el.

Az országos versenyre áprilisban került sor Albertiben. A vendéglátók mindenben igyekeztek kiszolgálni a gyermekek igényeit: légvár, gumiasztal, foci, arcfestés, kézműves sátor, kürtöskalács, koncert és vidám hangulat kísérte a versenyt, ahová az ország minden szegletéből érkeztek evangélikusok. A feladatok megoldása komoly kihívást jelentett a tanulóknak, de a versenyt két negyedik hellyel sikerült befejezniük.

Major Gyula, Bakonyszentlászló

Kemeneshőgyészi kavicsok

Az Élő Kő Közhasznú Alapítványt 2005-ben hozták létre azzal a céllal, hogy aktívan részt vegyen a Kemeneshőgyész–Magyargencsi Társult Evangélikus Egyházközségben a hitélet erősítésében, különös tekintettel az ifjúság és az idősek körében végzendő tevékenységre, a szenvedélybetegségek elleni küzdelemre és az egyházi tulajdont képező épületek karbantartásában való közreműködésre (részlet az alapító okiratból).

2012 óta az alapítvány újult erővel és sok-sok önkéntes segítségével kezdte meg tevékenységét. A középpontba a gyermekek és a fiatalok megszólítása került. Az alapítvány a gyülekezettel szoros kapcsolatban tevékenykedik, részt vesz a gyülekezet missziós munkájában. Célja, hogy az aktív gyülekezeti tagokon túl szélesebb körben megszólaltassák

az evangéliumot gyermekeknek, szülőknek és az idősebbeknek egyaránt.

Az elmúlt évben a következő események szervezésében, háttér-munkájában vett részt az alapítvány: zenés áhítatok, kézműves foglalkozások a nagyünnephez kapcsolódóan, hittanos nap, valamint családi misziós nap.

Összeállította: Tóth Károly; karoly.toth@lutheran.hu

Jelen számunkban evangélikus óvodáink közül mutatunk be ötöt.

A vezető óvónőktől, intézményi lelkészeiktől azt kértük, hogy logójuk, jelmondatuk alapján mutassák be intézményüket.

Várpalota

A címerünk készítését befolyásolta az a két ige, amelyet akkor kaptunk

Istentől, amikor felmerült bennünk a kérdés: mi az a több, értékesebb, amivel megajándékozhatjuk a hozzánk beíra-

tott gyermekeket, és rajtuk keresztül a családokat?

Ebben a kereső vívódásban került eléink egy időben többször is Isten ígéje az 1Kor 3,11-ből: „Mert más alapot senki sem vethet a meglevőn kívül, amely a Jézus Krisztus”. Isten ránk mosolygott és segítségünkre sietett: önmagát adta Jézus Krisztusban alapnak, Őrá épülhet óvodai nevelésünk, éppen úgy, mint életünk! Ekkor vált tudatossá a tervezésünk, a három-négy évre szóló lelki nevelésünk megfogalmazása, a gyermekek számára tanítani kívánt bibliai történetek anyaga.

A történetekhez aranymondások (lutheri tanítás szerint), és énekválogatás, gyűjtés alapján kiválasztott igék és énekek kapcsolódnak.

Öt éve működött óvodánk, amikor elkészült jelenlegi „címerünk”. Egy körben keresztet formálva Jézus alakja, őbenne elrejtetten növekedhet Isten

óvó kezei között a ránk bízott gyermek, felnőtt. A tulipán a gyermekek által jól ismert virág, ezért választottuk ezt a képet a címerünkre, hiszen a tél után ébredő természetet járva figyeljük a gyermekekkel együtt a föld alól előbújó növényeket, és mi magunk is ültetünk, öntözünk, kapálunk virágmagokat, hagymákat, így nevelgetjük őket, amíg felnőnek. Isten is így nevel bennünket gondoskodó, óvó kezei között. A képet körülvevő kör Isten vég nélküli, ölelő szeretetét jelenti.

2001-ben, Istennek hála, bővíthetett óvodánk, és megtapasztalhattuk a növekedést adó Isten munkáját külső körülményeinkben, a gyermeklétszámban, és a lelki növekedést ígéje által.

Fontos, hogy szívünkbe vésődjön be ez az ige, mert csak Isten az, aki értékessé teszi munkánkat, életünket.

Erős vár a mi Istenünk!

Lassu Tamásné

Lajoskomárom

A köznévként ismert „kerekerdő” szó kicsi, kerek alakú erdőt jelent – olyan elhelyezkedésben, hogy annak belátható határa van. A lajoskomáromi Kerekerdő Evangélikus Óvodába járni számunkra

azt jelenti, hogy nem csak védelmet nyújtó határvonalat kínálunk óvodai közösségünkben a jövő generációjának, de azt is, hogy kerete van a teremtett világnak, melyről a szerzett tapasztalatok őszintén megoszthatóak, s eközben nevében nevezhető a kegyelmes Isten is. A gyermek-

kor nemcsak előkészít a felnőttkorra, de az emberi élet lényegi részét is jelenti, amelyben sajátos módon lehet találkozni a világgal. Ebben a teremtett világban benne van a másik ember is, mert e nélkül a gyermek nem talál rá önmagára.

Óvodánk címerében egy erdőt jelenít meg a soklevelű fa, amelynek tövénél, gyökereinél gyermekek vannak. Az óvoda környékére is utal ez a jelkép, hiszen óvodánk egy kisebb mezőföldi erdő mellett épült meg – a múlt század ötvenes éveinek végén. A gyökér az élet kezdetét, s az értékkeremtő

tradíciók melletti elkötelezettségünket is jelenti.

A gyermekkor olyan kezdet, amely jövő felé tartó titkot rejt. E titok kibontásánál nem önkibontásról van szó, mint a kifejlett bimbó esetében, mely csak napfényre vár, hogy azzá legyen, ami mindig is volt. A gyermek szabadsága és bizonytalansága együtt ad esélyeket arra, hogy azzá legyen, ami voltaképpen lehet, de ehhez szükség van nevelésre, vezetésre. Ha tudjuk is, hogy az élet kezdetén is jelen van a bűn és a rossz, akkor ezt a tudást is körülfogja Isten nagyobb irgalma és kegyelme.

A kisgyermekkor egyik fő tevékenysége a játék. Van, aki a játékot az ide-oda mozgással azonosítja, amely megfigyelhető a természet és a kultúra jelenségeiben, de a játék folyamatosan változó világa egyben a gyermekek világ megismerésére, felfedezésére irányuló vágyát is tükrözi. A címerünkben két gyermek egymásra figyel, mint akik egymásban önmagukat felismerik, s a világot is megismerik, hiszen játszótársai is egymásnak.

A kerek erdő, mint „kerekded-erdő”, nézőponttól függően betöltheti az egész látóhatárt, esetleg le is szűkíti azt, mert nem enged mást látni. Hogy ez ne így legyen, az egyébként a fenntartóváltással megörökölt név és címer – ami egyrészt bővült az evangélikus jelzővel –, másrészt az óvoda „logója” Luther-rózsát kapott a fa lombzatába. A Kerekerdő Óvodában nagyon fontos a természet szeretete, a kiemelt értékek között található a pedagógiai programban, de a Luther-rózsza, melynek szirmai illeszkednek a szimbolikus fa leveleihez, a legfontosabb értéket mutatja meg, nehogy látóhatárunk csak a fákra szűküljön, s még nem is csak az erdőre, hanem a horizonton túlra, a Jóisten kegyelmére, szeretetére irányítsa mindannyiunk figyelmét.

Decmann Tibor

Bakonycsernye

Intézményünk 2000. augusztus 28-án kezdte meg működését a Bakonycsernyei Evangélikus Egyházközség fenntartásában. A két vegyes életkorú csoportban ebben az évben 56 kisgyermeket fogad óvodánk, melynek pedagógiai programjába a keresztyén értékek közvetítése mellett a környezet szeretetére nevelés került. Óvodánkra a gyermekközpontúság jellemző, ami azt jelenti, hogy maximálisan figyelembe vesszük, mi JÓ a gyermeknek. Óvónőink jelmondata: „A nevelés alapja a szeretet, a tudás csak az eszköze”.

A játékos foglalkozások során igyekszünk a természet szépségét megmutatni, és annak megóvására tanítani a gyermekeket. Fontosnak tartjuk, hogy megismerjék szülőföldjüket, az itt élő emberek szokásait, hagyományait.

Kiemelten foglalkozunk a differenciált képességfejlesztéssel, amely figyelembe veszi a gyermekek egyéni fejlődési sajátosságait.

Hangsúlyt helyezünk a családokkal való partnerkapcsolat kialakítására. Fontosnak tartjuk a közös programokat, kirándulásokat, nyitott napokat, játszódélutánokat. Különleges alkalmaink: az őszi köszöntő vásár, az adventi ajándékkészítő délután és a gyülekezettel közösen megrendezett óvodai és családi nap. A heti hittanfoglalkozáson túl az óvodások lelki fejlődését segíti a témához kapcsolódó ábrázolás, vizuális tevékenység, valamint a gyertyagyújtás során elmondott imádság, ének és csendjáték.

Adventben és húsvétkor dalokkal és versekkel szolgálnak óvodásaink az istentiszteleten. Szeretnénk, ha gyermekeinkről elmondhatnánk: jól érzik magukat az óvodában, viselkedésükön tükröződik Isten és mások felé irányuló szeretetük, tisztelőtudók, nyíltak, vidámak és boldogok.

Szarka István esperes, lelkész

Veszprém

Örömhír Evangélikus Keresztyén Óvodánk nevében a legfontosabb szó az örömhír. Ezt mondjuk görög szóval evangéliumnak. Ez fejezi ki Isten emberhez szóló szavának lényegét. Ez az a szó, melyet karácsony éjszakáján az angyal mondott a pásztoroknak.

Az örömhír az, melyet szeretnénk hirdetni óvodás gyermekeinknek. Az örömhír az, mely szeretnénk, ha áthatná óvodai napjainkat, az együttléteinket, az óvoda légkörét. Az örömhír az, mellyel

szeretnénk megszólítani még sok-sok gyermeket és családját. Az örömhír az, melyet szeretnénk, ha magukkal vinnének gyermekeink, amikor továbbmennek innen. Az örömhír az, melynek örülnénk, ha áthatná egész életüket, nemcsak itt az óvodában, hanem mostantól kezdve életük minden napján.

Ezért választottuk az angyalt óvodánk logójának, és az ő pásztoroknak elmondott szavait óvodánk igéjének: Íme, hirdetek nektek nagy örömet.

Ahhoz pedig, hogy hűséges hirdetője legyen óvodánk az evangéliumnak, mi pedig hűséges követői legyünk Isten örömhírének, kérjük a Szentlélek Úristent, hogy áldjon és vezessen minket, erősítsen és őrizzen meg ebben a szolgálatban! Erős vár a mi Istenünk!

Rádóczy Ágnes intézményvezető és Isó Dorottya intézményi lelkész

Celldömök

Óvodánk neve Hajnalszallag. Elnevezésének célja van: Jézusra utal, aki Hajnalszallagként érkezett a bűn sötétjében élő világba, s utat nyitott számunkra az Isten országa felé (2Pt 1,19; Jel.22,16).

Hajnalszallag Evangélikus Óvodánk az 1992 óta folyamatosan működő Keresztyén Óvoda jogutódja, új épületben, kibővített csoporttal. A Ság hegy tövében fekvő Celldömök város szívében, zöldövezettel határolt területen helyezkedik el a református templom és a római katolikus plébánia szomszédságában. Óvodánk szellemiségének gyökere a Szabadító Istenben van, ezért küldetésünk elmondani a jövő nemzedékének, de a szülőknek, nagyszülőknek is, hogy „egyszülött

Fiát küldte el Isten a világba, hogy éljünk őáltala” (1Jn4,9). Korunk nélkülözi a stabil értékrendet. Az evangélikus óvoda a krisztusi tanítás fényében felismerve az ember alapvető küldetését, az egészséges személyiség és hit alapjait egyszerre kívánja megalapozni. Testben és lélekben egészséges, boldog, kiegyensúlyozott gyermek az, aki harmóniában él a környezetével és önmagával. A családokkal való kapcsolattartás folyamán óvodánk remélhetőleg egyre több embert segíthet az igazi értékek megtalálására.

A keresztyén erkölcsi értékeket fontosnak tartjuk (a Biblia tanítását fogadjuk el hitünk, értékeink és nevelési elveink alapjául), melyeket a mindennapi életben igyekszünk életre keltetni: szeretet, megbocsátás, megbánás, jóvátétel, engedelmisség, segítőkészség, együttérzés, öröm, hála...

Limpárné Darabos Mária vezető óvónő

Összeállította:

Koczor György gyorgy.koczor@lutheran.hu

Az igehirdetői szolgálat lelkészi szolgálatom központja

Ittész János nyugalmazott püspök a dunántúli identitásról, a tiszta tanításról

Az igehirdetői szolgálat a lelkészi szolgálatom központja, vallja Ittész János, aki három évvel ezelőtt fejezte be aktív püspöki szolgálatát, idén nyáron lesz hetvenéves. Vele beszélgettünk egyházzól, kerületi identitásról.

- Húsvét ünnepe után találkozunk. Mit jelent ez az ünnep Önnek?

- Mindig is vallottam, hogy húsvét nem választható el nagypéntektől. Alapvető szentírási üzenet, hogy a mi feltámadott Urunk az emberiség megbékéltetésére és megbékélésére odaadott isteni áldozat. Húsvét nagypéntek isteni igazolása; a mindenható Isten elfogadta szent Fia áldozatát, ezért az ő halála váltság, üdvösség, szabadulás és békesség forrása a benne hívő ember számára. Amikor Jézus azt mondja, hogy „Elvégeztetett”, célba ért Isten üdvözítő munkája. Jézus Krisztus győzelme a kereszten teljessé lett. Ezt a győzelmet igazolja húsvét diadala.

- Nagypénteken érkezett haza egy németországi konferenciáról, így itthon nem szolgált. Mennyi felkérése van? Az aktív szolgálat után hogyan élte meg az elmúlt három évet?

- Tréfásan azt szoktam mondani, a különbség az, mióta nyugdíjas vagyok, hogy az esetek többségében nem mások gazdálkodnak az időmmel és az energiámmal. Az aktív időszakban a hivatali tennivalók torlódásából adódóan sok, nem általam megszabott feladatom is volt. Nyugdíjasként más a helyzet. Nem emlékszem arra, hogy lelkészként vagy aktív püspökként családi szempont miatt bármilyen hívásra, felkérésre nemet mondtam volna. Nyugdíjas püspökként egyszer már előfordult.

- A dunántúli egyházkerület létrejöttekor püspökként mit tartott elsődleges szempontnak?

- Weltler Jánossal, a kerület első felügyelőjével arra törekedtünk, hogy a közel fél évszázad után még lappangó tradíció maradványait felhasználva új identitást is megjelenítsünk. Kezdetből fontosnak tartottam, hogy a lehető legtöbb alkalommal legyen ott a kerületi elnökség a gyülekezetek által szervezett ünnepeken is. Igyekeztünk olyan alkalmakat szervezni, amelyek kerületi eseményként az egyházmegyéket összehozzák. Megszerveztük az egyházkerületi napot, a kórustalálkozót, az évi két kerületi közgyűlés közül az egyiket, a tavaszt változó helyszínen tartottuk. Fontos volt, hogy az egyházkerületünkben felnevelkedett teológiai hallgatóink a mi kerületünkben induljanak a lelkészi szolgálatba. Kezdetből fontosnak tartottam a lelkész-evangelizációt is.

- Nekünk, hívőknek, van-e, lett-e dunántúli identitásunk?

- Az az érzésem, amikor 1952-ben a pártállam aktív szándéka és közreműködése következtében az egyházunk történelmi struktúráját megváltoztatták, az egyik cél ez volt: a kegyességben, történelmi tapasztalatban jól integrálódott közösségeket összezavarják. A nagyobb egység iránti elkötelezéssel szemben hangsúlyosabb lett a helyi elkötelezés. Nagy öröm volt számomra, hogy kerületünk újjászületése után többfelé tapasztalhattuk: újra erősödik a jó értelemben vett dunántúli identitás.

- Püspökként szerteágazó feladatkört kell ellátni. Ön mit tartott a szolgálat központjának, mi kapott hangsúlyt?

- Isten iránti hálával és időnként Vele perlekedve, belső küzdelmeimben úgy gondoltam végig szolgálatomat, hogy nem vagyok sokféle képességgel magajándékozott ember. Azt azonban viszonylag korán fel kellett ismernem, hogy az igehirdetői szolgálat a lelkészi szolgálatom központja. Ez így volt gyülekezeti lelkészként is. Igyekeztem a lelkészi szolgálat más feladataiban is helytállni, de tudom, ez nem sikerült mindig úgy, ahogy kellett volna.

- Az igehirdetői szolgálatot említette. Ez az alapja mindennek.

- Meggyőződésem, nem lehetett véletlen, hogy amikor három év szünet után lelkésszé szenteltek, Zsid 4,12-13 volt az ordinációs ígém: *Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál.* Ezt nem formális megerősítésnek – elhívásnak tartom. Az igehirdetés az egyház létének alapja. Az Ágostai hitvallás azt tanítja, az egyház a szentek gyülekezete, ahol az evangéliumot tisztán tanítják és a szentségeket Jézus Krisztus rendelése szerint szolgáltatják ki. Ettől egyház az egyház. Gyakran előfordul, hogy nagyon eleven közösségi élet szerveződik valahol, de a sokszínű, mozgalmas közösség még nem biztos, hogy egyház, gyülekezet. Az egyház az Isten igéjét szorgalmasan hallgató és a szentséggel szorgalmasan élő közösség. Ez a megmaradás titka. Szükség van réteg alkalmakra, szükség lehet derűs együttlétekre, de az egyházat Isten igéje hozza létre, táplálja, erősíti és igazítja helyre.

- Olyan lelképásztörök kellenek, akik az ígét tisztán hirdetik.

- Ne higgyük, hogy ez automatikusan érvényesül. Arra is reformátor atyáink figyelmeztetnek bennünket, hogy ahol és amikor Istennek tetszik, ott lesz hatékony az igehirdetés. Az evangélium tiszta tanítása és a szentségek helyes használata nélkül nincs egyház, de hogy ez mennyire eredményes, az Isten szuverén döntése. Ha úgy érezzük, a legjobb lelki ismeretünk és az evangélium szerint helyesen végezzük a munkánkat, de úgy tűnik, rossz a határfoka, a megoldás nem az, hogy divatos „portékára” cseréljük a ránk bízott örök kincset. Ami ránk bízott, azt tegyük hűségesen és szorgalmasan – és imádkozunk, hogy végre fújjon a szél: Jöjj, teremő Szentlélek!

Nem csak fiataloknak

Kétféle magánhangzó hiányzik a mondatból, ha kiegészítetd, Péter apostol biztató szavait kapod te is ajándékba.

T _ r j _ t _ k m _ g, _ s k _ r _ szt _ lk _ dj _ t _ k m _ g valam _ nnyi _ n J _ zus Krisztus n _ v _ b _ n,
bűn _ it _ k bocsánatára, és m _ gkapjátok a Sz _ ntl _ l _ k ajándékát.

Nyugatról az országosra

Ha tavasz, akkor kezdődik a versenyek, fesztiválok időszaka. Így van ez minden területen. Ebbe az évben az evangélikus hittanverseny jelmondata: **Együtt (I)enni jó**. Ezen téma köré csoportosított bibliai szakaszok adták a felkészüléshez az alapokat. Az országos eredmények több helyen is megjelennek, ezért itt most a kerületünkben megrendezett megyei versenyek eredményét írom le.

Köszönet illeti a felkészítő lelkészeket, hitoktatókat. Valamint a versenyzőket és családjaikat, akik elősegítették a részvétel lehetőségét és a felkészülést. Gyermekünk sok kellemes élménnyel, és nem kevés tudással lettek gazdagabbak.

Iskolai döntőbe jutott csapatok első két helyezettje

- 1-2. osztály: Péterfy Sándor Ev. Gimnázium, Általános Iskola és Óvoda - Győr
Kmethy György Ev. Általános Iskola és Óvoda - Marcaltő
3-4. osztály: Gyurácz Ferenc Ev. Általános Iskola - Pápa
Nepomuki-Szent János Római Katolikus Általános Iskola - Várpalota
5-6. osztály: Berzsényi Dániel Ev. Líceum - Sopron
Péterfy Sándor Ev. Általános Iskola és Óvoda - Győr
7-8. osztály: Hunyadi János Ev. Óvoda és Általános Iskola - Sopron
Berzsényi Dániel Ev. Líceum - Sopron

Gyülekezeti döntőbe továbbjutott csapatok:

Vasi egyházmegye:

- 1-2. osztály: Nemescsó-Meszlen-Acsád-Kőszegdoroszló EHK (képen lent)
3-4. osztály: Kőszeg EHK
5-6. osztály: Nemescsó EHK (képen lent)
7-8. osztály: Boba EHK

Soproni Egyházmegye:

- 1-2. osztály: Ágfalva-Sopronbátfalva EHK
3-4. osztály: Szakony (képen fent)
5-6. osztály: Ágfalva-Sopronbátfalva EHK

Győr-Mosoni Egyházmegye:

- 1-2. osztály: Lébény EHK
3-4. osztály: Győr EHK

Veszprémi EHK

- 1-2. osztály:
Kemeneshőgyész-Magyargencsi Társult EHK és Pápai EHK (holtverseny)
3-4. osztály: Bakonytamási EHK, Lovászpátona csapata
5-6. osztály: Bakonytamási EHK
7-8. osztály: Bakonytamási EHK

Összeállította: Giczi Nikolett (gnikolett@t-online.hu)

Ajándék

Emlékezés Laborczi Zoltánné, Pröhle Margitira

Édesanyánknak 93 év adatott. Ez az átlagéletkort meghaladó idő neki is és nekünk is *ajándék* volt. Mindig úgy beszélt nekünk a soproni gyermek évekről, a rövid védőnői munkájáról, édesapánkról, a lelkészfeleség csendes szolgálatáról és rólunk, öt gyermekéről, később unokáiról, dédunokáiról, mint az Istentől kapott sokféle ajándékról.

2014. március 12-én szerettei körében csendesen visszaadta életét Teremtőjének. A veszteség fájdalma ellenére mi is úgy tudunk rátekinteni, hogy ajándék volt számunkra.

Ajándék, akin keresztül az életünket kaptuk a Teremtőtől.

Ajándék, aki feltétel nélküli édesanyai szeretetével felkészített bennünket az Isten szeretetének elfogadására.

Ajándék, aki értelmével és szívével is Istenre figyelt.

Ajándék, aki találékony szeretetével segített nekünk és másoknak.

Ajándék, aki felkészült az elmenetelre.

Hálásak vagyunk érte.

Laborczi Géza

Jézus oltalmában

Észak-Koreából menekült el egy fiatal férfi, akinek felesége és gyermeke a nagy éhínség idején halt meg. Sikertelenül neki a szigorúan őrzött kínai határon átjutnia Mandzsuriába. Ott a határ közelében élő keresztyénekhez került, akik nagy szeretettel fogadták, és minden szükségességgel ellátták.

Ezek a testvérek nagy titokban, saját házaikban szoktak

összejönni. Itt hallott először Jézus Krisztusról.

Kínai barátaim elmondták, hogy már másnap vissza akart szökni Koreába. „Ugye tudod, hogy mit csinálnak ott veled?” – kérdeztem. Értetlenül nézett rám: „Olyan nagy dolog az, amit Jézus Krisztusról hallottam, hogy el kell mondanom honfitársaimnak. Nem félek.”

Akkor letérdeltünk, megáldottuk. „Menj a mi Urunk Jézus oltalmában. Ő veled van, Benne bízzál!”

(Németből fordította: Laborczi Zoltánné)

Kedves Lelkész Úr, kedves György!

A „Dunántúli Harangszó” rendszeres olvasója vagyok. Ezideig – érdemtelenül, tiszteletpéldányként kaptam a folyóiratot. Ismerve a kiadással kapcsolatos anyagi nehézségeket, ezennel előfizetek a Folyóíratra. ...

Magyarországi látogatásom alatt (feltehetően júniusban) szándékom van adományt küldeni, ezt otthon bankátutalással tehetem. Egyben engeddd meg, kedves György, hogy kife-

jezzem nagyfokú elismerésemet a folyóirat kitűnő, embert elérő, közvetlen és hiteles hangjáért.

Kérem üdvözlétemet átadni a szerkesztőség tagjainak. ...

Tisztelő és szolgatársi szeretettel:

(Pátkai) Róbert

(részlet Pátkai Róbert Angliában élő evangélikus lelkész leveléből)

PÁLYÁZAT

A Dunántúli Harangszó pályázatot hirdet

keresztyén tartalmú vers, illetve rövid prózai írás (novella, mese, stb) megírására.

Terjedelem: Verseknel max. 50 sor; prózáknál max 3600 karakter

Határidő: 2014. augusztus 15.

Beküldendő: Dunántúli Harangszó szerkesztősége

gyorgy.koczor@lutheran.hu vagy 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Eredményhirdetés: A *Harangszó* *napon* (Csikvánd, 2014. szeptember 13.)

Díj: Az első három helyezett egy-egy 2015-re szóló DH előfizetést kap.

A helyezett írások a DH különszámában, a többi a későbbi számokban jelennek meg.

Harangszó-Nap

Program:

10.00 Előétel
10.30 Menü

A Dunántúli Harangszó olvasóinak virtuális közössége nagy ajándék. A közösség igazi erejének megtapasztalásához azonban nélkülözhetetlen a személyes találkozás, beszélgetés, igei és asztalközösség. Ezért szeretettel hívjuk és várjuk egyházkerületi újságunk mostani és leendő olvasóit **szeptember 13-án szombaton Csikvándra, Harangszó-napra**. Idősebb és fiatalabb testvéreinkre egyaránt gondolunk a program tervezésekor.

alaphang	Az ötezer ember megvendéglése	bibliatanulmány	Gabnai Sándor Verasztóné Magyar Melinda Weltler Gábor
összhang	Hitvallásosságunk	előadás	Bencze András Ördög Endre D.Szebik Imre
visszhang	Látható keresztyénségünk	beszélgetés	Rostáné Piri Magda Tölly Balázs Vönöczky Gábor

12.30 Ebéd

13.30 Desszert – Egyházmegyei tárlat

15.00 Káv – Úti áldás

Jelentkezést 2014. szeptember 5-ig várjuk a Szerkesztőség elérhetőségein!

Minden jelenlegi és leendő olvasónkat hívjuk és várjuk!

MEGRENDELÉS - ELŐFIZETÉS

Köszönjük mindazoknak, akik megrendelésükkel az előfizetési díjat is befizették, illetve ezen felül adományukkal is segítették a Dunántúli Harangszó megjelenését és terjesztését.

Kérjük, hogy akik csak megrendelésüket küldték el, minél előbb rendezzék a befizetésüket is. Számlakezelő: Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség (elkülönített számla) Számlaszám: Uni Credit Bank 10918001-00000028-48030025

CORRIGENDA

Előző számunkban Az evangélikus bört című írás szerzője hibásan jelent meg.

Weltler Gábor malomsoki lelkészről, a cikk szerzőjétől, elnézést kérünk.

10. SZÉLRÓZSA
Országos evangélikus ifjúsági találkozó
Soltvadkert
2014. július 16-20.

Dunántúli Harangszó

A Nyugati (Dunántúli) Evangélikus Egyházkerület lapja
Megjelenik negyedévenként

Felelős kiadó: Szemerei János püspök

Megbízott főszerkesztő: Kovács László

Telefon: +36 20/824-2869

Email: laszlo.kovacs@lutheran.hu

Szerkesztés, terjesztés: Koczor György

Telefon: +36 20/824-3444

Korrektor: Miklósné Jancsó Hanna

A szerkesztőség címe: 9775 Nemeskolta, Szabadság u. 59.

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság

Megrendelhető: E-mail: gyorgy.koczor@lutheran.hu

Postacím: 8933 Zalaistvánd, Arany J. tér 2.

Számlakezelő: Zalaistvándi Evangélikus Egyházközség
Számlaszám:

UniCredit Bank 10918001-00000028-48030025

Külföldről: IBAN: HU20 1091 8001 0000 0028 4803 0025

Készült az Asperján Nyomdában

Tördelés: Renzol Dekor Reklámstúdió, Zalaszentgrót

A cikkek tartalmáért a szerző vállal felelősséget!

ISSN 1416-9770

A hátoldalon a Gönyői evangélikus-református templom harangja látható. Fotó: Menyes Gyula

